

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 67

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 ianuarie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 335 din 28 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3, art. 7, art. 9—13 și art. 14 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții.....	1—7	26.	— Hotărâre privind stabilirea condițiilor de etichetare a materialelor utilizate la producerea principalelor componente ale articolelor de încălțăminte destinate vânzării către consumatori 11—15
Opinie separată	7—10		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
25. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 332/2001 privind denumirea, marcarea compoziției fibroase și etichetarea produselor textile	11	34/2001.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei privind completarea și modificarea Regulamentului pentru acreditarea consumatorilor eligibili de energie electrică, aprobat prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 11/1999, cu modificările ulterioare 15—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 335

din 28 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3, art. 7, art. 9—13 și art. 14 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

art. 14 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, excepție ridicată de Asociația Națională pentru Protecția Investitorilor (ANPI), de Asociația Națională a Investitorilor FNA, precum și de Mircea Ionescu Muscel-Ianulescu, Mircea Costescu, Gheorghe Negură, Costică Țurcanu și Costin Boiangiu în Dosarul nr. 18.518/2000 al Judecătoriei Sectorului 2, municipiul București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 noiembrie 2001 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 28 noiembrie 2001.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3, art. 7, art. 9—13 și

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 18.518/2000, **Judecătoria Sectorului 2, municipiul București, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3, art. 7, art. 9—16 și art. 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții.** Excepția a fost ridicată de Asociația Națională pentru Protecția Investitorilor, de Asociația Națională a Investitorilor FNA, precum și de Mircea Ionescu Muscel-lanculescu, Mircea Costescu, Gheorghe Negură, Costică Țurcanu și Costin Boiangiu într-o cauză penală având ca obiect art. 215 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Asociația Națională pentru Protecția Investitorilor (ANPI) susține că, „deși Legea nr. 333/2001 a fost adoptată *«pentru protecția intereselor investitorilor»*“, dispozițiile acesteia „nu pun pe picior de egalitate investitorii FNI“, ci conțin „prevederi discriminatorii referitoare la situația investitorilor“ sub aspectul cuantumului despăgubirilor și al priorității acordării acestora, pe criterii arbitrare (veniturile pe membru de familie și efectuarea unor răscumpărări în perioada de funcționare), ceea ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 4 referitoare la *„egalitatea între cetățeni... fără deosebire de... avere»*“. Se mai arată că dispozițiile legii criticate „prin care se distribuie ajutoare sociale pentru investitorii cei mai afectați de situația actuală“ din fonduri ce sunt proprietatea comună a tuturor investitorilor, fără aprobarea Adunării generale a investitorilor, încalcă art. 41 alin. (1)—(3) din Constituție, care reglementează protecția proprietății private.

În continuare, se apreciază că „prevederile art. 7 pct. b) încalcă drepturile de proprietate inalienabile și exclusive ale tuturor investitorilor FNI, prevăzute și de art. 10 alin. 1 al Ordonanței Guvernului nr. 24/1993, art. 475, 480, 481, 969, 970 din Codul civil“, solicitându-se Curții constatarea neconstituționalității acestora. De asemenea, se solicită Curții „să constate că, începând cu art. 9, cap. IV, prevederile legii nu mai au nici o legătură cu așa-zisele ajutoare financiare pentru investitorii FNI cei mai afectați“. În acest sens, se susține că împuternicirea, prin legea criticată, a Oficiului pentru Recuperarea Creanțelor Bancare de a se substitui drepturilor exclusive și inalienabile ale investitorilor Fondului Național de Investiții, deși potrivit art. 39 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, investitorii înșiși hotărăsc „într-o situație de criză, prin Adunarea generală a investitorilor (AGI), organizată în termen de maximum 90 de zile de la data intrării în criză“, reprezintă „un abuz cras, o ilegalitate strigătoare la cer, care arată că de fapt nu se dorește rezolvarea problemei FNI, ci manipularea investitorilor prin intermediul unui terț, reprezentant al statului“.

Solicitând constatarea neconstituționalității art. 9 alin. (1) și a art. 10 din Legea nr. 333/2001, autorul excepției con-

sideră că, în cazul Fondului Național de Investiții, „Consiliul de încredere nu mai reprezintă pe investitori încă de la momentul declanșării crizei“, fapt anunțat public încă de atunci de către Asociația Națională pentru Protecția Investitorilor, dar abia „la peste un an de la producerea fraudei“, prin art. 13 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 „se prevede că membrilor Consiliului de încredere li se interzice, pe viitor, dreptul de a mai desfășura activități în piața fondurilor mutuale“. Se apreciază că în felul acesta „prevederile art. 9 alin. (1) și art. 13 alin. (2) se bat cap în cap, chiar în textul aceleiași legi“ și totodată se încalcă dreptul la informare prevăzut la art. 31 din Constituție, „deoarece ni s-a negat accesul la orice fel de act al arhivei și portofoliului FNI, necesare pentru pregătirea în cunoștință de cauză a AGI“.

Se susține că dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, care prevăd că „printre alte subiecte pe ordinea de zi a AGI se poate afla problema transformării în fond închis a FNI“, încalcă prevederile art. 39 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, potrivit căroră, într-o asemenea situație, „investitorii pot decide continuarea activității fondului, fuziunea cu alt fond de investiții sau lichidarea fondului“ și că, de fapt, acest articol „dublează și parțial modifică prevederile legale în vigoare“. De altfel, se arată în continuare, conform legislației în materie comercială nici o societate nu se poate transforma în alta fără lichidare, or, „atât art. 9 alin. (2), cât și art. 13 vorbesc despre posibilitatea transformării FNI în fond închis și de reglementări, în acest sens, care ar urma să fie adoptate de CNVM“. În consecință, se solicită Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea prevederilor art. 9 alin. (2) și ale art. 13 din legea criticată.

În opinia autorului excepției dispozițiile art. 11 și 12 din lege, potrivit căroră „organizarea AGI se face de către altcineva (ORCB) cu banii investitorilor, tocmai pentru ca investitorii să nu poată dispune liber asupra propriei proprietăți din societate“, deși „legislația existentă prevede că organizarea oricărei AGI, la societățile civile sau comerciale, se face de către membrii societății, cu banii societății, deci ai investitorilor“, contravin, ca de altfel întregul capitol IV din Legea nr. 333/2001, prevederilor art. 41 alin. (1)—(3) din Constituție.

În susținerea neconstituționalității prevederilor cap. V — Măsuri pentru reglementarea unor raporturi între Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, precum și a art. 14 alin. (1) din legea criticată, prin care se instituie „un transfer de drepturi și obligații asumate de către C.E.C., către ORCB“, se apreciază că aceste reglementări „reprezintă o înfrângere abuzivă a voinței titularilor drepturilor corelative, care conduce la dispariția acestor drepturi, izvorâte în același raport juridic“, astfel că „eliberarea de obligație a unei persoane de drept privat față de o altă persoană de drept privat, prin intervenția statului, echivalează cu o expropriere a titularului dreptului de creanță corelativ“.

Se mai consideră că art. 14 din Legea nr. 333/2001 contravine și dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 41 alin. (1)—(3), art. 134 alin. (2) lit. a) și art. 135 alin. (6), precum și, în ordinea enumerării lor de către autorul

excepției, ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1) cu referire „aici la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 24/1993“, ale art. 51 și ale art. 20 alin. (1) și (2) din Constituție.

Asociația Națională a Investitorilor FNA, ridicând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 2 din Legea nr. 333/2001, apreciază că acestea „fac discriminare între investitorii FNI și FNA“, ceea ce aduce „o gravă atingere“ art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21, art. 47 alin. (2) și (4), art. 51, art. 58 alin. (1), art. 79 alin. (1), art. 80 alin. (2), art. 101 alin. (2), art. 107 alin. (2), art. 123, art. 125 alin. (1) și art. 136 alin. (1) din Constituție.

În motivarea excepției Mircea Ionescu Muscel-lanulescu, Mircea Costescu și Gheorghe Negură susțin că art. 14 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, „precum și legea în integralitatea sa, cu referire specială la prevederile art. 1—3, 7, 9—16, 18 sunt neconstituționale și încalcă în mod flagrant dispozițiile art. 16 punctul 1, art. 41 punctul 1, art. 37 punctul 1, art. 49 alin. 1 și 2 și art. 134 punctul 1 și punctul 2 litera a) din Constituția României“.

Autorii excepției de neconstituționalitate apreciază că „Legea nr. 333/2001, prin întreg conținutul și finalitatea sa“, încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, „întrucât creează discriminări între aceleași categorii de cetățeni ai României, și anume investitorii la Fondul Național de Investiții“. Or, se susține în continuare, „în conformitate cu art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu se pot crea discriminări între cetățeni pe criterii de [...] avere sau de origine socială, astfel că se contravine principiului constituțional din art. 20 al Constituției“ care, în privința drepturilor și îndatoririlor fundamentale, stabilește aplicarea cu prioritate a reglementărilor internaționale, dacă există neconcordanțe între acestea și legile interne. Se consideră, de asemenea, că prevederile legii criticate contravin și dispozițiilor art. 134 alin. (1) și (2) lit. a) și lit. f) din Constituție, întrucât „întreaga Lege nr. 333/2001 impune investitorilor Fondului Național de Investiții anumite reguli incompatibile cu economia de piață și libertatea comerțului și care în nici un caz nu pot crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții“.

Cu privire la neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 333/2001 se arată că prin aceste dispoziții investitorii la Fondul Național de Investiții sunt tratați „în raport de niște criterii stabilite într-un mod cu totul arbitrar de către legiuitor“, ceea ce produce o încălcare flagrantă a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și „o discriminare între investitori, în sensul art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, între această categorie de investitori și cei care nu îndeplinesc aceste condiții“.

Se apreciază că art. 11 și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001, care stabilesc procedura de transformare a Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, contravin art. 37 din Constituție, referitor la dreptul de asociere, întrucât acest Fond „este o societate civilă creată prin asocierea liberă a membrilor săi, în conformitate cu dispozițiile legale care reglementează modul de organizare

și funcționare a unor asemenea societăți civile“, și, conform Ordonanței Guvernului nr. 24/1993 privind reglementarea constituirii și funcționării fondurilor deschise de investiții și a societăților de investiții ca instituții de intermediere financiară, precum și celorlalte acte normative în materie, „singurii care pot decide asupra viitorului Fondului Național de Investiții sunt investitorii Fondului“. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, „prin conținutul art. 11 și 13 din Legea nr. 333/2001 se încalcă și prevederile art. 49 alin. (1) și (2) din Constituție, în care se arată în ce cazuri poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți și întinderea acestor restrângeri“.

În susținerea neconstituționalității art. 14 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 se arată că, „prin transmiterea obligatorie a drepturilor și obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, prin efectul aplicării dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 333/2001, se încalcă dispozițiile constituționale prevăzute de art. 41 alin. (1), conform cărora creanțele asupra statului sunt garantate, având în vedere că Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare nu este o instituție garantată sută la sută de către stat“.

Potrivit Încheierii de sesizare din 20 septembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 18.518 de Judecătoria Sectorului 2, municipiul București, autori ai excepției de neconstituționalitate sunt și Costică Țurcanu și Costin Boiangiu, dar nici în conținutul acesteia și nici în actele dosarului nu se regăsesc susținerile acestora privind neconstituționalitatea dispozițiilor Legii nr. 333/2001.

În opinia instanței de judecată excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, dar, „constatând că sunt îndeplinite în cauză condițiile de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale prevăzute de art. 23 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 și art. 144 lit. c) din Constituția României, va face aplicarea dispozițiilor art. 23 alin. (4) și (5) din Legea nr. 47/1992“.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, sub un prim aspect, se arată că Legea nr. 333/2001: are în vedere diminuarea consecințelor situației create la Fondul Național de Investiții, iar nu soluționarea definitivă, prin lege, a acestei situații; instituie un sistem de ajutorare financiară a persoanelor păgubite, cu posibilități materiale reduse; capitolul IV din lege are în vedere unele măsuri cu privire la continuarea sau nu, în viitor, a activității Fondului Național de Investiții, decizia aparținând însă exclusiv Adunării generale a investitorilor; subrogarea Agenției pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, ca instituție a statului specializată în recuperarea creanțelor, în drepturile și obligațiile C.E.C. ar putea fi benefică. În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că prevederile legii criticate stabilesc unele măsuri pe care statul le consideră necesare pentru sprijinirea categoriilor defavorizate și care nu aduc atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor. În ceea ce privește neconstituționalitatea Legii nr. 333/2001 în raport cu dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, se apreciază că prin subrogarea Autorității

de Valorificare a Activelor Bancare în drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. se urmăresc recuperarea în baza procedurilor speciale a creanțelor C.E.C. și totodată stingerea obligațiilor acesteia rezultând din acte juridice. În sfârșit, se mai arată că actul normativ criticat nu este contrar prevederilor constituționale ale art. 37 alin. (1), art. 49 alin. (1) și (2) și art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a), iar în ceea ce privește dispozițiile cap. IV din lege care reglementează unele măsuri pentru continuarea activității Fondului Național de Investiții sub forma unui fond închis de investiții, apreciate de asemenea ca fiind neconstituționale, se consideră că „legea oferă doar unele repere și soluții la îndemâna investitorilor, în considerarea rezolvării în interes general a situației create“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform Încheierii de sesizare din 20 septembrie 2001, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2, municipiul București, în Dosarul nr. 18.518/2000, dispozițiile art. 1—3, art. 7, art. 9—16 și art. 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții.

În realitate, potrivit susținerilor autorilor excepției de neconstituționalitate, sunt criticate atât Legea nr. 333/2001, în ansamblu, cât și, în special, dispozițiile art. 1—3, art. 7, art. 9—13 și art. 14, care au următorul cuprins:

„Art. 1. — Prezenta lege stabilește cadrul juridic pentru acordarea de ajutoare financiare unor investitori la Fondul Național de Investiții, unele măsuri pentru recuperarea sumelor investite la acest fond, precum și pentru reglementarea unor raporturi între Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare.

Art. 2. — Persoanele fizice care au investit la Fondul Național de Investiții beneficiază de ajutor financiar în cuantumul și în condițiile prevăzute de prezenta lege.

Art. 3. — (1) Beneficiază de un ajutor financiar de până la 10.000.000 lei persoanele fizice care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au investit în unități de fond la Fondul Național de Investiții și nu au efectuat nici o răscumpărare de unități de fond;

b) au un venit net lunar pe membru de familie, în luna depunerii cererii pentru acordarea ajutorului financiar, de până la 1.000.000 lei.

(2) În sensul prezentei legi, prin termenul familie se înțelege soțul, soția și copiii minori aflați în întreținerea acestora. Se asimilează termenului familie și persoana singură care are copii în întreținere.

(3) În cazul în care suma care a fost investită este mai mică decât ajutorul financiar prevăzut la alin. (1), ajutorul care se acordă persoanei în cauză se reduce până la limita sumei investite. [...]

Art. 7. — Fondul prevăzut la art. 6 se constituie din următoarele surse:

a) contribuția societăților comerciale cu capital integral de stat, din fondul propriu de rezervă al acestora, în cuantumul care se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

b) dobânzi încasate pentru plasamentele financiare, pe termen scurt, efectuate din disponibilul fondului;

c) vărsăminte, donații, făcute de persoane fizice sau juridice, precum și alte surse, în condițiile legii. [...]

Art. 9. — (1) În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții, cu acordul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, asigură încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al activității fondului. Raportul de audit include, fără a se limita la acestea, calcularea activelor totale și a obligațiilor, precum și o evaluare generală a situației financiare a fondului.

(2) Adunarea generală a investitorilor la Fondul Național de Investiții decide, conform legii, cu privire la continuarea activității fondului, transformarea în fond închis de investiții, în condițiile legii, sau lichidarea fondului.

Art. 10. — În cazul în care Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții nu își îndeplinește obligațiile prevăzute la art. 9, acestea se aduc la îndeplinire de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare.

Art. 11. — Cheltuielile pentru efectuarea auditului prevăzut la art. 9 alin. (1), pentru consultarea investitorilor și, după caz, pentru finalizarea procedurilor de transformare în fond închis de investiții, în condițiile legii, se avansează de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare din fondul prevăzut la art. 6, urmând să fie recuperate din activele fondului sau din sumele obținute prin lichidarea activelor acestuia, dacă investitorii hotărăsc lichidarea.

Art. 12. — După finalizarea procedurilor de transformare a Fondului Național de Investiții reprezentanții acestuia pot solicita instanțelor judecătorești competente ridicarea sechestrului asupra activelor acestuia.

Art. 13. — (1) Procedura de transformare a Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, în condițiile legii, precum și organizarea și funcționarea acestuia se stabilesc prin regulament al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

(2) Membrii Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții, precum și persoanelor care au deținut funcții de conducere sau au fost angajați ai Societății Comerciale SOV INVEST — S.A. li se interzice dreptul de a mai desfășura activități specifice piețelor reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Art. 14. — (1) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare preia fără plată toate drepturile și obligațiile Casei de

Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și dobândește calitatea procesuală pe care aceasta o are, la data intrării în vigoare a prezentei legi, în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent dacă este vorba de faza de judecată sau de executare silită.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate aceste texte de lege contravin dispozițiilor constituționale sau altor dispoziții legale, astfel:

— Art. 1—3 din Legea nr. 333/2001 sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) „Statul român”, art. 4 „Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni”, art. 15 „Universalitatea”, art. 16 „Egalitatea în drepturi”, art. 20 „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, art. 21 „Accesul liber la justiție”, art. 41 alin. (1)—(3) „Protecția proprietății private”, art. 47 alin. (2) și (4) „Dreptul de petiționare”, art. 51 „Respectarea Constituției și a legilor”, art. 58 alin. (1) „Rolul și structura Parlamentului”, art. 79 alin. (1) „Consiliul Legislativ”, art. 80 alin. (2) „Rolul Președintelui”, art. 101 alin. (2) „Rolul și structura Guvernului”, art. 107 alin. (2) „Actele Guvernului”, art. 123 „Înfăptuirea justiției”, art. 125 „Instanțele judecătorești” și art. 136 alin. (1) „Sistemul financiar”, precum și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale „Interzicerea discriminării”;

— Art. 7 lit. b) din Legea nr. 333/2001 este contrar art. 10 alin. 1 al Ordonanței Guvernului nr. 24/1993 privind reglementarea constituirii și funcționării fondurilor deschise de investiții și a societăților de investiții ca instituții de intermediere financiară, precum și art. 475, 480, 481, 969 și 970 din Codul civil;

— Art. 9—13 ale legii criticate contravin atât prevederilor din Constituție invocate în susținerea neconstituționalității art. 1—3 din lege, cât și art. 31 „Dreptul la informație”, art. 37 „Dreptul la asociere”, art. 41 alin. (1)—(3) „Protecția proprietății private”, art. 49 „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, art. 134 „Economia” și art. 135 „Proprietatea”, toate din Constituție. De asemenea, se susține că art. 9—13 din lege contravin și art. 39 al Ordonanței Guvernului nr. 24/1993;

— Art. 14 din lege încalcă dispozițiile art. 16 „Egalitatea în drepturi”, art. 41 alin. (1)—(3) „Protecția proprietății private”, art. 134 alin. (2) lit. a) „Economia” și art. 135 alin. (6) „Proprietatea” din Constituție.

Totodată autorii excepției de neconstituționalitate mai consideră că dispozițiile criticate contravin și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, ori-

gine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntețmeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

I. O primă categorie de critici privește atât dispozițiile Legii nr. 333/2001 în întregul său, cât și dispozițiile art. 1—3 din aceasta, în legătură cu care se susține, în esență, că instituie unele discriminări între investitori sub aspectul despăgubirilor și al priorității acordării acestora, încălcându-se astfel, cu deosebire, dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2) „care prevede egalitatea între cetățeni fără deosebire de... avere” și ale art. 16 alin. (1), potrivit căruia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

Din analiza conținutului textelor de lege considerate ca fiind neconstituționale Curtea reține că acestea nu au ca obiect acordarea unor despăgubiri investitorilor Fondului Național de Investiții și nici răscumpărarea de unități de fond de către investitori. Dispozițiile art. 1—3 din Legea nr. 333/2001 au ca obiect acordarea unor ajutoare financiare unor investitori la Fondul Național de Investiții, în condițiile în care acest fond a intrat în incapacitate de plată. Subiecții beneficiari ai ajutoarelor sunt, așa cum rezultă din expunerea de motive a legii, persoane fizice „aflate în situații sociale deosebite”. Rațiunea legii rezultă din faptul că la sfârșitul lunii mai 2000 Fondul Național de Investiții, înființat în anul 1995, a încetat răscumpărarea unităților de fond, iar investitorii fondului au fost păgubiți cu sume importante de bani și au reclamat organelor în drept existența unor fapte penale care au determinat prăbușirea fondului. Pe rolul instanțelor judecătorești se află mai multe cauze ce au ca obiect „criza FNI” și, pentru eliminarea tensiunii sociale create prin aceasta, a fost elaborată Legea nr. 333/2001, care vizează, pe de o parte, acordarea unor ajutoare persoanelor care au investit în fond ultimele economii, iar pe de altă parte, să conserve disponibilitățile Fondului și să soluționeze problema implicării Casei de Economii și Consemnațiuni în această criză. Așa fiind, Curtea observă că prin dispozițiile legii criticate nu se creează discriminare între investitori pe criteriul averii, astfel că nu sunt încălcate prevederile art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Aceasta deoarece scopul legii este de a acorda investitorilor ajutoare sociale în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege”, și nu de a-i pune pe aceștia în situația anterioară crizei.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin, de asemenea, că atât legea în ansamblul său, cât și art. 1—3 din aceasta încalcă și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la „Interdicția discriminării”.

Examinând această susținere, Curtea reține că prin prevederile legii criticate se reglementează acordarea de ajutoare unui anumit grup de subiecți de drept — investitori la

Fondul Național de Investiții —, aflați într-o situație critică, în scopul ieșirii din această criză. Legea nr. 333/2001 nu reglementează situația investitorilor în general și nici nu urmărește răscumpărarea unităților de fond, ipoteză în care s-ar fi putut crea discriminări, în sensul art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „*Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație*”.

Autorii excepției mai consideră că „art. 1 și art. 2 din Legea nr. 333/2001 fac discriminare între investitorii FNI și FNA”. Și cu privire la acest aspect Curtea observă că legiuitorul este cel ce poate determina categoriile sociale care au dreptul la ajutoare financiare, astfel încât nici această susținere nu poate fi reținută.

Invocarea neconstituționalității art. 1—3 din Legea nr. 333/2001, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 15, art. 20, art. 21, art. 47 alin. (2) și (4), art. 51, art. 58 alin. (1), art. 79 alin. (1), art. 80 alin. (2), art. 101 alin. (2), art. 107 alin. (2), art. 123, art. 125 și art. 136, toate din Constituție, nu cuprinde și motivele pentru care se consideră că acestea ar fi încălcate, iar Curtea nu constată existența vreunei contradicții între textele de lege criticate și prevederile constituționale menționate.

II. Cea de a doua critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 7 lit. b) din Legea nr. 333/2001, dispoziții potrivit cărora „*Fondul prevăzut la art. 6 se constituie din următoarele surse: [...]; b) dobânzi încasate pentru plasamentele financiare, pe termen scurt, efectuate din disponibilul fondului*”; În legătură cu aceste dispoziții, se susține că „încalcă drepturile de proprietate inalienabile și exclusive ale tuturor investitorilor FNI prevăzute și de art. 10 alin. 1 al Ordonanței Guvernului nr. 24/1993, art. 475, 480, 481, 969 și 970 din Codul civil”.

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că art. 7 lit. b) din legea criticată, care prevede că dobânzile încasate pentru plasamentele financiare reprezintă o sursă de constituire a Fondului pentru ajutor financiar al unor investitori la Fondul Național de Investiții, nu încalcă „drepturile de proprietate inalienabile și exclusive ale tuturor investitorilor FNI”, deoarece aceste plasamente privesc disponibilul fondului creat prin lege pentru acordarea de ajutoare financiare unor investitori ai Fondului Național de Investiții și nu au nici o legătură cu sumele depuse de alți investitori la Fondul Național de Investiții.

În ceea ce privește referirea la încălcarea art. 10 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, precum și a art. 475, 480, 481, 969 și 970 din Codul civil, Curtea constată că aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci una de corelare a dispozițiilor legale, ce nu intră în competența sa de soluționare.

III. O altă critică de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 9—13 din Legea nr. 333/2001, dispoziții cuprinse în cap. IV, intitulat „*Măsuri pentru recuperarea sumelor investite la Fondul Național de Investiții*”, care, în

esență, reglementează unele măsuri cu privire la continuarea activității fondului, transformarea lui, în condițiile legii și cu aprobarea Adunării generale a investitorilor la Fondul Național de Investiții, în fond închis de investiții sau lichidarea sa, precum și interdicția pentru membrii Consiliului de încredere al Fondului, pentru persoanele care au deținut funcții de conducere sau au fost angajați ai Societății Comerciale SOV INVEST — S.A. de a mai desfășura activități specifice piețelor reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Autorii excepției apreciază că aceste dispoziții „reprezintă un grav abuz și o încălcare grosolană și neavenită a aceluiași drepturi prevăzute de Codul civil și Constituție”, invocate cu prilejul susținerii neconstituționalității prevederilor Legii nr. 333/2001, în ansamblul său, cât și a prevederilor art. 1—3 din lege, precum și art. 31, 41 alin. (1)—(3), art. 37 și 49 din Constituție. Se apreciază, de asemenea, că sunt încălcate și dispozițiile art. 21 și 39 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993 și ale art. 79 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori.

În legătură cu susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 9—13 din Legea nr. 333/2001 contravin dreptului la informație, prevăzut de art. 31 din Constituție, precum și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993 și art. 79 din Legea nr. 52/1994, prin aceea că Asociației Naționale pentru Protecția Investitorilor „i s-a negat accesul la orice fel de act al arhivei și portofoliului F.N.I., necesare pentru pregătirea în cunoștință de cauză a A.G.I.”, Curtea constată că dreptul constituțional la informație privește numai informațiile de interes public, astfel că în cauză nu sunt incidente aceste dispoziții constituționale. Pentru considerentele arătate la pct. II din prezenta decizie, Curtea nu poate reține nici susținerea referitoare la contrarietatea dintre textele criticate și prevederile din legile invocate, întrucât ele nu pot face obiectul controlului de constituționalitate.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră, de asemenea, că prin dispozițiile art. 11 și 12 din Legea nr. 333/2001 „Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare este «împroprietărit» cu portofoliul Fondului Național de Investiții”, ceea ce încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1)—(3) privind protecția proprietății private. Examinând această susținere, Curtea constată că, potrivit textelor de lege criticate, Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare este împuternicit să efectueze unele cheltuieli pentru conservarea patrimoniului Fondului Național de Investiții, pentru convocarea Adunării generale a investitorilor Fondului și transformarea lui, în condițiile legii, în fond închis de investiții, precum și posibilitatea ca după finalizarea procedurilor de transformare a fondului reprezentanții acestuia să solicite instanțelor judecătorești competente ridicarea sechestrului asupra activelor acestuia. De altfel, Curtea observă că la data de 4 iulie 2001 mandatul Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții a încetat, situație în care, pentru soluționarea problemelor fondului, se impunea înființarea unei autorități publice — Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare (înființată în temeiul art. I pct. 7 din

Legea nr. 409 din 17 iulie 2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind unele măsuri premergătoare privatizării băncilor) — cu atribuții privind convocarea Adunării generale a investitorilor, alegerea unui nou Consiliu de încredere și în vederea reluării activității fondului. Așa fiind, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1)—(3) care dispun cu privire la garantarea și ocrotirea proprietății private.

Se mai susține că prevederile art. 11 și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001, care stabilesc procedura de transformare a Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, contravin art. 37 din Constituție, care consacră dreptul de asociere. Această susținere nu poate fi primită, întrucât apartenența la un fond de investiții nu reprezintă o asociere în sensul art. 37 din Constituție și, ca atare, textele criticate nu pot fi contrare acestei dispoziții a Legii fundamentale. Totodată Curtea reține că potrivit art. 9 din Legea nr. 333/2001 Adunarea generală a investitorilor la Fondul Național de Investiții este singura abilitată să decidă asupra continuării activității fondului, asupra transformării sale în fond închis de investiții ori cu privire la lichidarea acestuia.

Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia art. 11 și 13 din Legea nr. 333/2001 încalcă dispozițiile art. 49 din Constituție, în cauză nefiind în prezența restrângerii exercițiului unor drepturi, ci în prezența unor măsuri legale apte să salvgardeze drepturile investitorilor Fondului Național de Investiții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi și cu opinia separată a domnului judecător Kozsokár Gábor,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3, art. 7, art. 9—13 și art. 14 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, excepție ridicată de Asociația Națională pentru Protecția Investitorilor (ANPI), de Asociația Națională a Investitorilor FNA, precum și de Mircea Ionescu Muscel-Ianculescu, Mircea Costescu, Gheorghe Negură, Costică Țurcanu și Costin Boiangiu în Dosarul nr. 18.518/2000 al Judecătoriei Sectorului 2, municipiul București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

OPINIE SEPARATĂ

Prin prezenta opinie separată doresc să-mi exprim dezacordul față de soluția adoptată în cauză cu votul majorității membrilor Curții Constituționale, apreciind că excepțiile de neconstituționalitate ridicate sunt întemeiate, situație în care se impunea constatarea că Legea nr. 333/2001 contravine, în integralitatea sa, unor dispoziții și principii

IV. O ultimă critică de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 333/2001, potrivit căreia „Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare preia fără plată toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege”, în legătură cu care se susține că instituie „un transfer de drepturi și obligații asumate de către Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare”, ceea ce echivalează cu o expropriere și, în consecință, încalcă prevederile art. 16, art. 41 alin. (1)—(3), art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție.

Examinând această critică și scopul Legii nr. 333/2001, Curtea constată că dispozițiile din lege privitoare la preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Valorilor Mobiliare a drepturilor și a obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., reprezintă, alături de celelalte soluții legale, o măsură menită să concure la soluționarea unei stări de criză, la conservarea patrimoniului fondului și a drepturilor de creanță ale investitorilor. Ca atare, nu este vorba de expropriere și nici de o încălcare a libertății comerțului, a protecției sau a inviolabilității proprietății private ori a egalității în drepturi a cetățenilor.

constituționale. Înainte de a trece la examinarea punctuală a dispozițiilor legii supuse controlului de constituționalitate și de prezentarea normelor și principiilor constituționale încălcate consider că se impun unele considerații preliminare, de ordin general.

A. Constituționalitatea unei legi nu se poate examina și aprecia în funcție de oportunitatea ei sau în raport cu consecințele ce s-ar produce în cazul declarării neconstituționalității, după ce legea a intrat în vigoare și a produs anumite efecte pe planul nașterii, modificării sau al încetării unor raporturi juridice și, cu atât mai puțin, în raport cu evenimentele sau presiunile sociale care au determinat adoptarea legii respective. Constituționalitatea unei legi semnifică stricta conformitate a dispozițiilor sale cu prevederile și principiile Constituției. Conform prevederilor art. 144 din Constituție, atât de la lit. a), cât și de la lit. c), Curtea Constituțională se pronunță sau hotărăște *„asupra constituționalității legilor“*, respectiv *„privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“*. În același sens, art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, prevede că *„Sunt neconstituționale prevederile actelor normative prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției“*, iar alin. (3) al aceluiași articol prevede că *„În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și de aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției“*. De altfel, indiferent de presiunea socială determinantă, de motivația adoptării sau de scopul presupus de a fi atins, este de observat că finalitatea prevederilor legii nu mulțumește pe nimeni, rezolvarea tensiunilor sociale rămânând o speranță neîmplinită.

B. Curtea Constituțională, în exercitarea controlului constituționalității unei legi, după promulgare și intrare în vigoare, nu se poate limita strict la dispozițiile legii respective expres inserate în încheierea de sesizare a instanței judecătorești în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională *„hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“*. Într-o interpretare strictă și corectă a acestor prevederi constituționale, obiectul controlului de constituționalitate îl constituie ansamblul dispozițiilor legale criticate ca fiind neconstituționale, invocate de către partea din proces, subiect abilitat de a ridica excepția de neconstituționalitate, indiferent dacă instanța judecătorească le-a cuprins sau nu pe toate în încheierea de ședință prin care a dispus trimiterea cauzei la Curtea Constituțională. Curtea, sesizată fiind prin primirea încheierii și a dosarului cauzei, este obligată să se pronunțe asupra tuturor criticilor formulate de partea care a ridicat excepția de neconstituționalitate, în afară, bineînțeles, de excepțiile de neconstituționalitate pe care însăși instanța judecătorească le-a apreciat ca fiind inadmisibile și le-a respins ca atare printr-o încheiere motivată, în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

În prezenta cauză autorii excepțiilor de neconstituționalitate au calificat Legea nr. 333/2001, în ansamblu, ca fiind neconstituțională, chiar dacă în argumentația concretă au evidențiat doar coliziunea unor articole din lege cu dispoziții și principii constituționale. Este de reținut că articolele invocate nominalizat reprezintă esența legii, fără de care celelalte articole nu mai au nici un sens, rămân fără obiect de reglementare. Acceptând încălcarea unor dispoziții sau principii constituționale prin articolele de bază ale legii, trebuie constatat că legea, în ansamblu, prin modul cum a înțeles să reglementeze anumite raporturi juridice, este contrară Constituției. Curtea Constituțională, statuând asupra constituționalității doar a unora dintre dispozițiile legii, lasă în suspensie eventuala neconstituționalitate a altor dispoziții ale aceleiași legi.

C. Numeroase dispoziții ale Legii nr. 333/2001 și, prin efectul determinant al acestora, întreaga lege contravine, în opinia mea, mai multor principii sau dispoziții ale Constituției, după cum urmează:

1. Legea examinată încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat, principiu neformulat textual în Constituție, dar care rezultă în mod evident din ansamblul reglementării competențelor și atribuțiilor diferitelor autorități publice.

a) În primul rând, legiuitorul, prin mai multe prevederi ale Legii nr. 333/2001, și-a permis o imixtiune directă în atribuțiile exclusive ale autorității judecătorești, încercând reglementarea unor raporturi juridice născute în urma faptelor juridice îndeplinite anterior adoptării acestei legi, pe baza altor norme juridice în vigoare în timpul respectiv, precum și rezolvarea litigiilor declanșate în cadrul derulării acelor raporturi juridice, multe dintre acestea aflate deja pe rolul instanțelor judecătorești, în diferite faze de soluționare.

Obiectul proceselor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, inclusiv al celui în cadrul căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 333/2001, îl constituie stabilirea răspunderii penale și civile a persoanelor vinovate pentru ajungerea în incapacitate de plată a Fondului Național de Investiții, acordarea de despăgubiri investitorilor păgubiți, stabilirea obligațiilor unor persoane responsabile civilmente, precum și determinarea întinderii răspunderii Casei de Economii și Consemnațiuni în baza contractului de fidejusiune/cauțiune încheiat cu Fondul Național de Investiții și Societatea Comercială SOV INVEST — S.A.

Toate aceste litigii își au izvorul în fapte săvârșite anterior adoptării legii examinate, iar rezolvarea lor nu se poate face decât prin acte de justiție îndeplinite în temeiul dispozițiilor legale în vigoare în perioada în care au fost săvârșite faptele declanșatoare ale litigiilor. Intervenția ulterioară a legiuitorului în soluționarea acestor conflicte trebuie să fie considerată ca fiind făcută cu încălcarea dispozițiilor art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte*

instanțe judecătorești stabilite de lege”, precum și a celor ale art. 15 alin. (2) din Constituție, conform căroră „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile*”.

b) În al doilea rând, Legea nr. 333/2001 prevede intervenția în rezolvarea unor probleme de competență exclusivă a instanțelor judecătorești și a unui organ de specialitate al administrației publice, deci din sfera puterii executive, respectiv a Oficiului pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, organ aflat în subordinea Guvernului.

c) Intervenția legiuitorului în rezolvarea problemelor ce intră în atribuțiile altor autorități publice rezultă și din formularea unuia dintre scopurile legii examinate, chiar în primul articol, în sensul stabilirii unor „*măsuri pentru recuperarea sumelor investite*” la Fondul Național de Investiții.

d) Deși legea folosește sintagma de „*ajutoare financiare*”, consider că, în realitate, ea reglementează o despăgubire parțială deghizată. Aceasta rezultă din faptul că ajutoarele se acordă „*unor investitori la Fondul Național de Investiții*”, dar, mai ales, din condițiile prevăzute pentru acordarea ajutoarelor.

Acordarea acestor „*ajutoare financiare*” nu poate fi calificată ca o măsură de „*protecție socială*” în sensul prevederilor art. 43 alin. (2) din Constituție, măsuri care au cu totul altă natură. Eventualele ajutoare financiare, de natura măsurilor de protecție socială asigurate de stat, se pot acorda din fondurile prevăzute în bugetul de stat, iar nu dintr-un fond constituit în modalitățile reglementate de Legea nr. 333/2001. Asemenea măsuri de protecție socială constituie, de exemplu: venitul minim garantat; ajutoarele de urgență; ajutoarele acordate în urma unor calamități naturale; diferite compensări și altele.

În cazul în care se acceptă ideea că ajutoarele financiare prevăzute de Legea nr. 333/2001 reprezintă o măsură de protecție socială, se impune constatarea că reglementarea acordării lor se face cu caracter vădit discriminator, contrar dispozițiilor art. 16 alin. (1) cu raportare la prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție.

Discriminarea este evidentă, pe de o parte, în raport cu alte categorii de cetățeni aflați într-o situație defavorizată (mulți chiar într-o stare economico-financiară mai gravă), independent de voința lor, fără să fi avut posibilitatea și fără să-și fi asumat riscurile inerente ale unor investiții. Discriminarea apare, pe de altă parte, și în cadrul categoriei investitorilor la diferite fonduri de investiții. Ajutoarele financiare se acordă doar investitorilor la Fondul Național de Investiții, iar nu și investitorilor la alte fonduri de aceeași natură, care au fost la fel păgubiți. Condițiile de acordare a ajutoarelor financiare creează discriminări și privilegii chiar și în rândul investitorilor la Fondul Național de Investiții. Astfel, de exemplu, persoana care și-a investit toate economiile sau chiar întreaga avere, dar a reușit să răscumpere unități de fond, într-un procent oricât de infim,

nu beneficiază de nici un ajutor, în schimb, cel care a investit numai o parte din economiile sale, menținându-și o situație materială bună, și nu a efectuat nici o răscumpărare de unități de fond primește ajutorul financiar prevăzut; sau diferențierea doar în raport cu venitul net lunar pe membru de familie, fără a se avea în vedere situația economico-financiară reală a diferitelor familii.

2. Legiuitorul, prin prevederile Legii nr. 333/2001, intervine în rezolvarea problemelor proprii ale unor asociații și societăți comerciale, contrar principiilor și regulilor economiei de piață, cum este caracterizată economia României în art. 134 alin. (1) din Constituție, încălcând, în același timp, și alte norme constituționale. Astfel:

a) Înființarea, organizarea, funcționarea, transformarea, dizolvarea fondurilor de investiții, precum și alte aspecte ale activității lor sunt reglementate prin acte normative deopotrivă aplicabile tuturor fondurilor de investiții din categoria respectivă. În limitele și cu respectarea reglementărilor legale, toate fondurile de investiții se bucură de autonomie în conducerea activității lor, conform voinței majorității investitorilor. Dacă legiuitorul apreciază că reglementările legale existente sunt necorespunzătoare sau insuficient de cuprinzătoare, poate modifica sau completa reglementările respective prin acte normative aplicabile pentru viitor și general valabile pentru toate fondurile. Or, Legea nr. 333/2001 intervine doar în problemele interne, în activitatea concretă a unui singur fond, Fondul Național de Investiții. Legea obligă Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții să asigure „*încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al activității fondului*” (art. 9), iar în cazul neîndeplinirii acestei obligații, trasează această sarcină unui organ al administrației publice, Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare (art. 10).

b) Legea intervine și în utilizarea fondurilor unor societăți comerciale. Astfel, printre sursele de constituire a fondului pentru acordarea ajutoarelor financiare, prevede la lit. a) a art. 7 „*contribuția societăților comerciale cu capital integral de stat, din fondul propriu de rezervă al acestora, în cuantumul care se aprobă prin hotărâre a Guvernului*”. Așadar, Guvernul poate hotărî, contrar dispozițiilor art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție, referitoare la ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, cât se va lua din patrimoniul (din fondul propriu) unor societăți comerciale pentru constituirea fondului pentru ajutor financiar. Este adevărat că se au în vedere doar societățile comerciale cu capital integral de stat, dar nu mai puțin adevărat este și faptul că toate societățile comerciale au drept de proprietate asupra întregului patrimoniu al lor și că această proprietate are caracter privat. Statul este deținătorul acțiunilor, ceea ce îi asigură un drept de creanță față de societatea comercială. Chiar și în cadrul procesului de privatizare, statul vinde acțiunile, iar de patrimoniu dispune societatea comercială, în condițiile legii.

Lezarea dreptului de proprietate este evidentă și dacă examinăm reglementarea utilizării fondului, constituit, pe lângă contribuția societăților comerciale cu capital integral de stat, și din „*vărsăminte, donații, făcute de persoane fizice sau juridice, precum și alte surse, în condițiile legii*“ [art. 7 lit. c)]. Art. 8 din legea examinată prevede că după plata ajutoarelor, efectuarea și deducerea cheltuielilor soldul fondului se varsă la trezoreria statului și „*se utilizează la răscumpărarea titlurilor de stat, în vederea diminuării datoriei publice*“. Într-un asemenea mod statul putea dispune de dividendele încasate de la societățile comerciale la care este acționar.

c) Același caracter neconstituțional are și intervenția Legii nr. 333/2001 în rezolvarea unor probleme patrimonial-financiare ale Casei de Economii și Consemnațiuni: preluarea fără plată de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare a tuturor drepturilor și obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni, rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., precum și subrogarea Oficiului pentru Recuperarea Creanțelor Bancare în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni (art. 14).

Este de observat că, potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 66/1996 privind reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni din România în societate bancară pe acțiuni, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 26 ianuarie 1999, „*Casa de Economii și Consemnațiuni, denumită prescurtat C.E.C., persoană juridică română de drept privat, se reorganizează în societate bancară pe acțiuni, cu acționar unic statul român*“. Prin urmare, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. acționează conform regulilor general valabile pentru toate societățile bancare pe acțiuni și celor prevăzute în legea de reorganizare, fiindu-i asigurată autonomia economico-financiară. Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din aceeași lege de reorganizare, statul garantează doar „*Sumele depuse de persoanele fizice la Casa de Economii și Consemnațiuni pe instrumente de economisire, precum și dobânzile și câștigurile cuvenite pentru acestea [...]*“.

Legea nr. 333/2001 dispune, contrar dispozițiilor art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție, și de unele resurse financiare ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. —

S.A., prevăzând la art. 17 că „*Sumele obținute din realizarea creanțelor prevăzute la art. 14, după deducerea cheltuielilor efectuate în conformitate cu prevederile legale în vigoare, sunt utilizate pentru răscumpărarea titlurilor de stat în vederea diminuării datoriei publice interne*“.

3. Consider că prin dispozițiile art. 12 din Legea nr. 333/2001, potrivit căreia „*După finalizarea procedurilor de transformare a Fondului Național de Investiții reprezentanții acestuia pot solicita instanțelor judecătorești competente ridicarea sechestrului asupra activelor acestuia*“, se încalcă dreptul de acces liber la justiție, consacrat prin art. 21 alin. (1) din Constituție, precum și dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, conform căreia „*Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept*“.

4. Dispozițiile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, conform căreia „*Membrilor Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții, precum și persoanelor care au deținut funcții de conducere sau au fost angajați ai Societății Comerciale SOV INVEST — S.A. li se interzice dreptul de a mai desfășura activități specifice piețelor reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare*“, prevăd răspunderea obiectivă a unor categorii de cetățeni, fără condiția stabilirii vinovăției acestora și în mod vădit discriminator. Apreciez că aceste dispoziții încalcă 3 norme constituționale prin care se consacră drepturi fundamentale ale cetățenilor sau ale persoanelor, în general, și anume cele din art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; art. 23 alin. (8) referitoare la prezumția de nevinovăție și art. 38 alin. (1) referitoare la interdicția îngrijirii dreptului la muncă și la dreptul la alegerea locului de muncă și a profesiei.

Observ și faptul că interdicția înscrisă în art. 13 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 are natura unei pedepse complementare prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. c) din Codul penal, care se poate aplica numai de către o instanță judecătorească, alături de pedeapsa principală aplicată pentru săvârșirea unor infracțiuni, încălcându-se astfel și dispozițiile art. 125 alin. (1) din Constituție.

JUDECĂTOR,
KOZSOKÁR GÁBOR

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 332/2001
privind denumirea, marcarea compoziției fibroase și etichetarea produselor textile**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 332/2001 privind denumirea, marcarea compoziției fibroase și etichetarea produselor textile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 2 aprilie 2001, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (6) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„(6) La introducerea pe piață produsele textile se etichetează și se caracterizează în limba română, fără a se exclude prezentarea și în alte limbi străine.“

2. Articolul 12 va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Verificările privind compoziția fibroasă a produselor textile se fac prin metodele de analiză stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 762/2001 privind stabilirea metodelor de analiză utilizate pentru determinarea și verificarea compoziției fibroase a produselor textile.

(2) Compozițiile fibroase prevăzute la art. 4—6 se determină procentual prin aplicarea la masa uscată a fiecărei fibre a reprizelor convenționale corespunzătoare, prevăzute

în anexa nr. 2, după îndepărtarea substanțelor menționate la art. 11.“

3. Articolul 14 se abrogă.

4. Alineatul (1) al articolului 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Constituie contravenție nerespectarea dispozițiilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 8 și art. 15 și se sancționează potrivit art. 46 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă de la 6.000.000 lei la 30.000.000 lei.“

5. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Contravențiilor prevăzute la art. 16 le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.“

6. Poziția 1 din anexa nr. 4 va avea următorul cuprins:

„1. Mop“

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul industriei și resurselor,

Dan Ioan Popescu

Ministrul integrării europene,

Hildegard Carola Puwak

Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,

Rovana Plumb,

secretar de stat

București, 17 ianuarie 2002.

Nr. 25.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind stabilirea condițiilor de etichetare a materialelor utilizate la producerea
principalelor componente ale articolelor de încălțăminte destinate vânzării către consumatori**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre stabilește condițiile de etichetare a materialelor utilizate la producerea principalelor

componente ale articolelor de încălțăminte destinate vânzării către consumatori.

(2) În sensul prezentei hotărâri, *articole de încălțăminte* reprezintă toate produsele cu tălpi aplicate, destinate acoperirii sau protejării piciorului, inclusiv părțile componente ale acestora, comercializate separat, prevăzute în anexa nr. 1.

(3) Lista cuprinzând articolele de încălțăminte care fac obiectul prezentei hotărâri este prevăzută în anexa nr. 2.

(4) Nu fac obiectul etichetării potrivit prezentei hotărâri:

a) încălțăminte uzată — second-hand;

b) încălțăminte de protecție;

c) încălțăminte la producerea căreia s-au folosit substanțe și preparate chimice periculoase, dăunătoare sănătății și interzise comercializării;

d) încălțăminte pentru jucării.

Art. 2. — (1) Etichetele cuprind informații referitoare la cele trei părți componente ale articolelor de încălțăminte, astfel cum sunt definite în anexa nr. 1, respectiv:

a) fața;

b) căptușeala și acoperișul de brant;

c) talpa exterioară.

(2) Compoziția materialelor utilizate la producerea principalelor componente ale articolelor de încălțăminte se indică prin pictograme sau prin indicații scrise sub formă de text în limba română, fără a exclude prezentarea acestora și în alte limbi străine, în conformitate cu prevederile anexei nr. 1.

(3) Etichetarea materialelor utilizate la producerea principalelor componente ale încălțăminte poate fi completată, dacă este cazul, cu informații suplimentare aplicate pe etichete sub formă de text.

(4) În cazul feței, clasificarea materialelor utilizate se face fără să se țină seama de accesorii sau întărituri, cum ar fi borduri, ornamentații, cataramă, găci sau alte accesorii similare, respectiv întărituri pentru montat capse și pentru protecția gleznei.

(5) În cazul tălpii exterioare, clasificarea materialelor utilizate se stabilește pe baza volumului materialelor conținute de aceasta.

Art. 3. — Comercializarea articolelor de încălțăminte care fac obiectul și îndeplinesc cerințele prezentei hotărâri nu poate fi interzisă sau restricționată din considerente legate de etichetare conform prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 4. — (1) Etichetarea articolelor de încălțăminte trebuie să furnizeze informații privind:

a) materialul clasificat conform prevederilor pct. 2 din anexa nr. 1, care este în proporție de cel puțin 80% din

suprafața desfășurată pentru față, căptușeală și acoperiș de brant, respectiv de cel puțin 80% din volumul pentru talpă, în componența acestora;

b) dacă nici un material nu reprezintă 80% din produs se indică principalele două materiale componente ale încălțăminte.

(2) Etichetarea se face pe cel puțin unul dintre articolele de încălțăminte al fiecărei perechi și se realizează prin imprimare, lipire, ștanțare sau atașarea unei etichete.

(3) Etichetarea trebuie să fie vizibilă, bine aplicată și accesibilă și să nu inducă în eroare consumatorul, iar pictogramele trebuie să fie suficient de mari pentru ca informațiile conținute de acestea să fie ușor de înțeles.

Art. 5. — (1) Producătorul sau reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, este responsabil pentru furnizarea etichetelor pentru articolele de încălțăminte și pentru corectitudinea/acuratețea informațiilor furnizate.

(2) În cazul în care producătorul sau reprezentantul autorizat al acestuia nu are sediul în România, responsabilitatea prevăzută la alin. (1) revine importatorului.

(3) Comerciantul cu amănuntul are responsabilitatea comercializării articolelor de încălțăminte etichetate conform prezentei hotărâri.

Art. 6. — (1) Nerespectarea dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 4 constituie contravenție și se sancționează conform art. 46 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(3) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 8. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 9. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 261/1998 pentru aprobarea Normelor metodologice privind etichetarea încălțăminte destinate populației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 15 mai 1998.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul industriei și resurselor,

Dan Ioan Popescu

Ministrul integrării europene,

Hildegard Carola Puwak

Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,

Rovana Plumb,

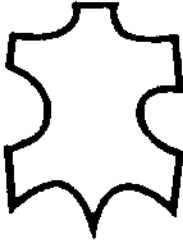
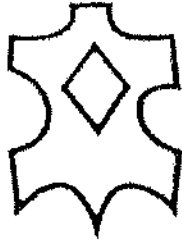
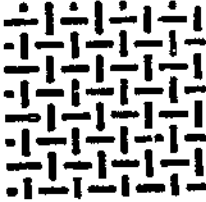

secretar de stat

1. Denumirea, definițiile și pictogramele corespunzătoare părților componente ale încălțăminteii

	<i>Pictograme</i>	<i>Indicații scrise</i>
<p>(a) Față Reprezintă fața exterioară superioară a elementului structural ce se atașează tălpii exterioare.</p>		RO Față F Tige D Obermaterial IT Tomaia NL Bovendeel EN Upper DK Overdel GR ΕΠΙΛΩΜΕΡΟΣ ES Empeine P Parte superior
<p>(b) Căptușeală și acoperiș de branș Reprezintă dublura părții superioare și a tălpii interioare ce alcătuiesc interiorul articolului de încălțăminte.</p>		RO Căptușeală și acoperiș de branș F Doublure et semelle de propreté D Futter und Decksohle IT Fodera e Sottopiede NL Voering en inlegzool EN Lining and sock DK Foring og bindsaal GR ΦΟΑΡΕΣ ES Forro y plantilla P Forro e Palmilha
<p>(c) Talpă exterioară Reprezintă partea de jos a articolului de încălțăminte ce este supusă abraziunii în timpul utilizării și este atașată părții superioare.</p>		RO Talpă F Semelle extérieure D Laufsohle IT Suola esterna NL Buitenzool EN Sole DK Ydersaal GR ΣΟΛΑ ES Suela P Sola

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

2. Definiții și pictograme corespunzătoare materialelor utilizate la producerea articolelor de încălțăminte.

	Pictograme	Indicații scrise
<p>(a) (1) Piele cu față naturală Termenul generic de piele desemnează pielea de animal cu structura fibroasă a acesteia, mai mult sau mai puțin intactă, tăbăcită pentru a deveni neputrescibilă. Părul sau lâna pot să fi fost sau nu îndepărtate. Pielea folosită la încălțăminte mai poate fi obținută și dintr-o piele de animal despicată în straturi înainte sau după tăbăcire. Totuși, dacă pielea tratată este dezintegrată mecanic și/sau chimic în particule fibroase, bucăți mai mici sau pulberi, cu sau fără ajutorul unui agent de liere, și este transformată în folii sau în alte forme, acestea nu sunt considerate piele. Dacă pielea este acoperită, în orice fel, cu un strat protector sau este lăcuită, aceste straturi nu trebuie să depășească grosimea de 0,15 mm. În cazul în care se folosește termenul de "piele față naturală" în informațiile textuale suplimentare prevăzute la art. 6, acesta se va aplica pielii care își păstrează suprafața originală prin îndepărtarea epidermei, fără a fi supusă polizării, șlefuirii sau despicării.</p>		<p>RO Piele cu față naturală F Cuir D Leder IT Cuoio NL Leder EN Leather DK Laeder GR ΔΕΡΜΑ ES Cuero P Couros e peles curtidas</p>
<p>(a) (2) Piele cu față corectată Stratul de acoperire aplicat pe piele nu depășește o treime din grosimea totală a pielii, dar este mai mare de 0,15mm.</p>		<p>RO Piele cu față corectată F Cuir enduit D Beschichtetes Leder IT Cuoio rivestito NL Gecoat leder EN Coated leather DK Overtrukket laeder GR ΕΠΙΕΝΔΕΔΥΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ ES Cuero untado P Couro revestido</p>
<p>(b) Materiale textile Termenul "textile" desemnează toate produsele care fac obiectul HG nr.332/2001 cu modificările ulterioare.</p>		<p>RO Materiale textile F Textile D Textil IT Tessili NL Textiel EN Textile DK Tekstilmaterialer GR ΥΦΑΣΜΑ ES Textil P Têxteis</p>
<p>(c) Alte materiale</p>		<p>RO Alte materiale F Autres matériaux D Sonstiges Material IT Altre materie NL Overige materialen EN Other materials DK Andre materialer GR ΆΛΛΑ ΥΛΙΚΑ ES Otros materiales P Outros materiais</p>

LISTA

cuprinzând articolele de încălțăminte a căror componență se etichetează*)

1. pantofi cu toc jos sau înalt, de interior sau de stradă;
2. ghete până la gleznă, cizme de înălțime medie, cizme până la genunchi și cizme mai înalte de genunchi;
3. sandale de diferite tipuri, „espadrile“ (pantofi cu partea superioară din pânză și tălpi din material vegetal împletit), pantofi de tenis, pantofi de sport și pentru alergat, sandale de plajă și alte tipuri de încălțăminte de stradă;
4. pantofi speciali de sport destinați unei anumite activități sportive, prevăzuți cu diverse accesorii, precum: crampoane, ținte, opritoare, bride sau accesorii similare, precum și ghete de patinaj, clăpări de schi și încălțăminte pentru cros, ghete de luptă, ghete de box și pantofi pentru

ciclism. Mai sunt incluse și articolele mixte compuse din patine (pe gheață sau role) prinse pe încălțăminte;

5. pantofi de dans;
6. încălțăminte alcătuită dintr-o singură piesă, în special din cauciuc sau material plastic, prin formare în matriță, exclusiv produsele de unică folosință din material subțire (hârtie, folie de plastic etc., fără tălpi aplicate);
7. galoși ce sunt purtați peste încălțăminte, uneori fără toc;
8. încălțăminte de unică folosință cu tălpi aplicate;
9. încălțăminte ortopedică.

*) Enumerarea din prezenta anexă are un caracter exemplificativ.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind completarea și modificarea Regulamentului pentru acreditarea consumatorilor eligibili de energie electrică, aprobat prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 11/1999, cu modificările ulterioare

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

în temeiul prevederilor art. 5 pct. 10 și 29 și ale art. 9 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE, aprobată și modificată prin Legea nr. 99/2000, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 2 lit. a) și ale art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică,

emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul pentru acreditarea consumatorilor eligibili de energie electrică, aprobat prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 11/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 21 mai 1999, cu modificările ulterioare, se completează și se modifică după cum urmează:

1. După litera b.3.2) a punctului 5 „Cerințe de eligibilitate“ se introduce litera b.3.3) cu următorul cuprins:

„b.3.3) Pentru cazul consumatorilor de energie electrică care solicită acreditarea drept consumatori eligibili și în a căror activitate au intervenit modificări ca urmare a procesului de restructurare și/sau privatizare, la stabilirea bonității financiare se pot lua în considerare valori previzionate ale indicatorilor de bonitate financiară (lichiditatea curentă, sol-

vabilitatea și rata profitului brut); previziunea se va face pentru un an, începând de la data legală de depunere a cererii de acreditare.“

2. La punctul 10 „Perioada de valabilitate“, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) Acreditarea se face pentru o perioadă nelimitată. Consumatorul care se înscrie în categoria celor menționați la pct. 5 lit. b.3.3):

a.1) dacă îndeplinește condițiile de a deveni eligibil, statutul de consumator eligibil este acordat temporar, pe durata unui an;

a.2) la expirarea termenului de un an consumatorul eligibil va transmite la ANRE valorile realizate pentru indicatorii de bonitate financiară;

a.3) dacă valorile realizate ale indicatorilor de bonitate nu întrunesc punctajul legal necesar acreditării drept consumator eligibil, se retrage statutul de eligibil consumatorului în cauză. În caz contrar consumatorul se acreditează drept consumator eligibil pe durată nedeterminată în condițiile prezentului regulament;

a.4) contractul bilateral de furnizare a energiei electrice dintre un furnizor și un consumator acreditat temporar

drept consumator eligibil se încheie pe durata de acreditare a consumatorului drept consumator eligibil.“

Art. II. — Regulamentul pentru acreditarea consumatorilor eligibili de energie electrică, aprobat prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 11/1999, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezentul ordin, va fi republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Ioan Lungu

București, 11 decembrie 2001.
Nr. 34.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro